A°. 1832. N°. 33.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel, mits op een zegel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 25sten APRIL.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIËN.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 27sten April 1832, des morgens den klokke Negen uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

Het *ERF* en daarop staande *GEBOUWEN*, bekend onder L°. D. N°. 81c, aan de *Vlootbrugstraat*, aankomende J. D. ALEXANDER.

De Slavin LOUISA, aankomende CAROLINA WILHELMINA BOSTER.

Paramaribo, 20 *April* 1832.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 27sten April 1832, des morgens den klokke Negen uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven: HENRIETTA, SUSANNA en TRUITJE, aankomende EDWARD JEMOTT.

Paramaribo, 24 *April* 1832.

Heden namiddag, de klokke *vier* uren, is, na eene kortstondige ziekte van *vijf* dagen, tot mijn leedwezen overleden: CARL ADOLF PHILIP, Zoon van den ondergeteekende, in den jeugdigen ouderdom van 11 jaren en 5 maanden; geve mits deze kennis aan alle Vrienden en Bekenden, verzoekende van alle schriftelijke en mondelijksche condoleantie verschoond te worden.

Paramaribo, 20 *April* 1832.

A. STEGLICH.

De reeds geannonceerde Verkoop van het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Steenbakkerijstraat*, L°. D. N°. 320; en van een bloot *ERF*, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, naast dat van den Heer J. F. FAVEREY, aankomende den Boedel wijlen den Heer J. L. GARDÉ, zal alnu plaats hebben op Donderdag, den 26sten dezer, des morgens ten *Negen* uren, ten huize van den Vendumeester J. E. LIJONS.

Paramaribo, 23 *April* 1832.

J. J. G. SPILKER, *qq.*

VERLOREN:

Een MOPS-HONDJE, zijnde een *Teef*; die dezelve terug brengt bij den Heer J. H. IMTHURN, zal beloond worden.

Paramaribo, 25 *April* 1832.

F. EIJSBREKER

Presenteert te Koop: Krenten; Augurkjes; Rosijnen; Appelen; Peeren; Sago; gedroogde Doperwten; pullen Moucherons; Fermeceille; Capions; Mosterd; Pate d'Halie; Pepermunt; best Rosewater; gekleurde Ouweltjes in doosjes, enz.

HEDEN NAMIDDAG ten *Vier* uren Vendu, ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, van de bij vorige Couranten geannonceerde Aandeelen in de Plantagie *NACCARACCIBO*.

J. E. LIJONS, zal *MORGEN*, ten *Negen* uren, op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen. — Mede eenige p°. fijne Pullicaats Doeken, om rekening te sluiten.

Voorts: Kopie Planken, voor rekening den Houtgrond *Osembo*.

M. A. KEIJSER, zal Vrijdag op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen, vaten Steenkolen en 4 Steen-Ezels.

Alsmede 53 p°. Kopie beslag Planken en 18 p°. Wane dito, liggende op het Erf van de Heeren M. & S. A. WITTERING.

GEORGE NICHELSON, zal naar het Neder-District *Nickerie* overvoeren, de Slaven, genaamd: ROSETTA; NANIE; HEINTJE, JETTA, ANGELICA en THEODORUS, gekocht van S. F. FLU qq.; alsmede ANTHONIJ en CASTOR, gekocht van JACOB BECK.

Paramaribo, 24 *April* 1832.

MENGELINGEN.

DE MILITAIRE KOLONIE IN RUSLAND.

(*Door eenen Rus.*)

Onder alle roemrijke stichtingen van den onvergetelijken ALEXANDER I, is er inzonderheid *eene*, die, indien zij blijft bestaan, in staat is de gansche gedaante van het Russische Rijk te veranderen, deszelfs roem te beveiligen, de zeden te verzachten, en den naam van ALEXANDER te vereeuwigen; ik bedoel de instelling der *Militaire Volkplantingen*, die zoo veel opzien in *Europa* gemaakt hebben.

Men zal onder de Russische Militairen zeker weinige personen vinden, die over dezen grooten maatregel niet de neus zullen optrekken, en pogen te bewijzen, dat deze nadeelig zijn moet voor den krijgsroem van het Rijk. Niemand, zeggen zij, kan twee Heeren dienen, niemand soldaat en boer tevens zijn, zonder dat een van beiden, het zwaard of de ploeg, hierdoor lijden moet. Maar men moet niet naar deze uitspraken oordeelen, de zaak is nieuw, en nog weinig van hare schitterende en voordeelige zijde beschouwd, maar vooroordeel en nijd bieden elkander steeds de hand, om het nieuwe en groote aan te tasten. Aan den anderen kant hebben vreemdelingen het militaire uitwerksel van dezen maatregel te hoog aangeslagen, inzonderheid hebben echter Engelsche en Fransche hieruit aanleiding genomen, om *Europa* door de Russische krijgsmagt te verschrikken.

Toen Keizer ALEXANDER, in het jaar 1817, het voorstel aannam van den Generaal der Artillerie ARASTECHEJEFF, een bekwaam man, die van onderen af gediend had, en de koloniesering van een gedeelte zijner Armee besloot, bedoelde hij door dit plan, hetwelk hij sedert zoo veel geld en arbeid besteed heeft, geheel andere dingen, namelijk voortgang en bevordering van den landbouw, phijsieke en zedelijke beschaving, vermindering der Conscriptie, die den landbouw drukte, als ook om den landman allengs aan de vrijheid te gewennen, terwijl hij tevens hoopte, daardoor met der tijd de groote uitgaven voor de Armee te verminderen. Weinigen, zelfs in *Rusland*, weten, dat het plaatsen van een Regiment als *Kolonie*, eene overwinning over de natuur, en eene verovering op de woestijnen van het Rijk mag genoemd worden, en welk een moeijelijke arbeid voor af moet gaan, als bij voorbeeld, het uitdroogen van moerassen, het omhakken der bosschen, het bruikbaar maken van woeste landerijen; alle vorderingen van de beschaving des lands, die voor *Rusland* onschatbaar zijn, en werkzaamheden, die, sedert de Kloosters, na het verlies hunner grondstukken onder KATHARINA II, zich hiermede niet meer bezig hielden, bijna ingesluimerd waren.

Het denkbeeld der koloniesering, is op zich zelve geheel eenvoudig en doelmatig. Ik heb hare inrigting voor twee jaren leeren kennen, en ik kan verzekeren, dat het een eigendommelijk welbehagen verwekt, deze, der woestijn afgewornene landerijen, met aardige dorpen bezet, en plekken als tuinen aangelegd te zien, waar voorheen zich slechts kikvorschen, kraaijen en sprinkhanen ophielden.

Deze landerijen behooren aan de Kroon. Wanneer de opruiming van het land, deszelfs verdeeling, en het bouwen der woningen voltooid is, dan verplaatst de regering van hare zes millioenen boeren, die aan de kroon toekomen, de waarde van het regiment in hun nieuw Vaderland. De jonge boer voert zijn huisgezin mede, krijgt zijne gezonde en stevig gebouwde woning, zijnen akker, zijne vijftien desätinen (1) land, en wat de hoofdzaak is, zijne vrijheid: want van den oogenblik af, dat hij zijne beide militaire gasten ontvangt, houdt hij op een lijfeigene te zijn, hij wordt soldaat, en tevens een vrij landbouwer. De twee, ter koloniesering bestemde bataillons, rukken in, ieder huis krijgt vier waarden en acht gasten, die de tweede verdieping bewonen. Alle zijn tevens soldaten en landbouwers. De waard onderhoudt zijne gasten, en deze moeten hem daarvoor in zijne werkzaamheden als landman helpen. Hij wordt tevens soldaat en moet twee dagen in de week, aan de krijgsoefening opofferen, het gansche regiment bouwt het veld.

Ieder huis staat afgezonderd van de overige, is omringd door een tuin, en heeft zijn land achter zich. Deze lange straat beslaat voor iedere Compagnie eene ruimte van drie wersten (bijna eene halve Duitsche mijl) en bestaat uit zeventig huizen voor ieder bataillon. Iedere Compagnie heeft haar exer-

(1) Eene desätine bevat drieduizend tweehonderd vierkante vademen; zij is namelijk tachtig vademen lang, en veertig vademen breed.

citie huis, hare wacht, hare kapel en het huis van haren Pope (Geestelijke) in het midden.

De staf van het regiment, de woningen der officieren, de kerk, het hospitaal, de school, de bibliotheek enz. zijn in het midden van het regiment. Alle deze huizen zijn van steen. Een eigen bestuur en een eigen wetboek, regeert deze dorpen der koloñisten. Het opwassend geslacht verdeelt zich in drie klassen. Tot het achtste jaar blijven de jongens bij de ouders, dan komen zij tot in hun dertiende jaar in de militaire school, waar zij lezen, schrijven en cijferen leeren, hierop worden zij kantonisten, en in hun zeventiende jaar recruten.

Iedere kolonie heeft haar eigen Gerigtshof, wiens voorzitter de opperste officier is, militaire tucht heerscht overal. De oudste zoon blijft, als hij tot den soldatenstand geschikt is, de reserveman van zijnen vader, en erft zijn landgoed, na verloop van vijf en twintig jaren is hij vrij, en kan zijne dubbele dienst verlaten. Van de zes millioenen boeren der Kroon, zijn twee derde voldoende om de *gansche armee* te koloniseren, en thans heeft reeds het rijk zijne westelijke grenzen *van de Oostzee* tot aan de *zwarte Zee*, en van binnen de Gouvernementen van *Nowgorod*, *Cherson*, *Charkow* en *Jekatherinoslow* met een gordel van krijgshaftige bevolking omringd, waar ieder man soldaat is, en de plaats der vestingen, die hier ontbreken vervuld. Reeds voor verscheidene jaren telde men 400,000 man, en 40.000 paarden in de militaire Koloniën, en het gansche stelsel zou, als het voltooid werd, drie millioenen mannelijke inwoners bevatten, van welke de helft te veld zou kunnen trekken. Dan zou de conscriptie allengs ophouden, de woestijnen door krijgslieden bevolkt worden, die als een volk gevormd, en aan militaire tucht gewend, en tevens alle zamen landbouwers, waren, en hierdoor zou dan ook de veiligheid van het Rijk tegen alle gevaar verzekerd zijn.

De Staat heeft meer dan zestien millioenen roebels aan deze inrigting besteed, en het driedubbele zal naauwlijks voldoende zijn om die te voltooijen. Allengs brengt echter dit kapitaal zijne intressen op. Ik heb reeds in *Nowgorod* regimenten gezien, die het volle genot der vruchten van hunnen moeijelijken arbeid smaakten, en wiens onderhoud den Staat niets meer koste.

Het is zeker eene andere vraag, of de Russische Kroon ook steeds magtig genoeg zal zijn, om eene opgehoopte militaire bevolking van twee tot drie millioenen in toom te houden, als ook welk eene hardheid en dwangmiddelen hier en daar gebruikt zijn, bij de militaire invoering van zulk eene nieuwheid; hoe vele gedwongene huwelijken of geweldadige scheidingen hierbij plaats gehad hebben, en of de boer, die het lijfeigenschap met de militaire strengheid verwisseld heeft, hierbij voor zichzelven veel heeft gewonnen? Met een woord, de weegschaal wankelt nog, en hoewel de thans regerende Keizer deze inrigting met de grootste zorg onderhoudt, zoo schijnen toch de opgenoemde bedenkingen den vroegeren ijver voor de voltooijing van dit stelsel eenigzins bekoeld te hebben.

De Keizer en zijn eerste Generaal Adjudant, zijn de Chefs van deze geheele, zoo zeer gevreesde inrigting, die gewis zoo ligt geene navolging zal vinden, en ook niet gemakkelijk vinden kan.

Iets over KANT, *in de laatste jaren zijns levens.*

Een jonge, Russische geneesheer, die een hartstogtelijk verlangen had getoond, om aan KANT te worden voorgesteld, greep, zoodra hij hem zag, des grijsaards hand, en kuste die. Den volgenden morgen kwam hij terug, en verzocht den knecht, om eenig handschrift van KANT. Deze vond, toevallig, nog een stuk der voorrede van de *anthropologie*, die sedert lang gedrukt was, en gaf het den jongen Rus. Buiten zich zelven van vreugd, en niet wetende, hoe zijne erkentelijkheid te betuigen, trok hij rok en vest uit, en gaf die den knecht, met nog een' *thaler* daarenboven. Alle kleinigheden die KANT hadden toebehoord, zijn, evenens, als heilige overblijfselen beschouwd. Nog op den huidigen dag, vindt men, te *Dresden*, in een kabinet van zeldzaamheden, een paar schoenen van KANT. Na zijnen dood, heeft men zich onderling zijne meubelen en kleedingstukken betwist; en zijn oud petje, dat hij meer dan twintig jaren had gedragen, en betwelk geen' halven stuiver waard was, werd voor ruim acht rijksdaalders (contant *f* 15) verkocht.

Het volgende *luimig* geschreven stukje, vindt men in het onlangs door ROORDA VAN EIJSINGA uitgegeven werk, getiteld: *Verschillende Reizen en Lotgevallen, in de Oost-Indiën*, enz.

MAKASSAR, 25 Jannarij 1822.

Het is thans druk met partijen. Ik heb verleden Zondag een aardig paar aan huis getrouwd, zijnde de bruidegom een hupsch jongman, een Duitscher en Kapitein in Hollandschen dienst, ongeveer zes en twintig of acht en twintig jaren oud, en de bruid, een' dubbel weeuwtje, van acht en vijftig of zestig, met een fraai korps spaansche matten. Nu zeggen de spotboeven, dat W..., haar om het geld getrouwd heeft; maar neen, dat gelooft zij zelve niet, en dus is alles uit zuivere liefde geschied. Dat W... mogelijk het geld wel zal weten te gebruiken, kan ik toestemmen, en dit is den man ook niet kwalijk te nemen. De oude FRIIS heeft reeds gezegd, dat de Apostelen wandelen moeten.

Mijne moeite van trouwen, is mij ook rijkelijk beloond, daar ik een' zeer beleefden brief ontving met twintig Hollandsche dukaten. Dit goud is hier zeer gewild, en wordt tegen zeven ropijen, of *f* 8,8 Hollandsch, het stuk, ingewisseld. Ik had alzoo *f* 168 verdiend, en daarvoor kan men het immers doen?

Wij bragten bovendien den avond genoegelijk door, en ik ben in twee jaren zoo vrolijk niet geweest.

Gisteren was het bal en soupé bij den Heer P...., wegens de inteekening van zijne jongste dochter, die zich aan den vleezigen broeder van mijn vriend DE S...., verloofd heeft.

De mensch, in spectatoriale vertoogen, bevat eene verhandeling over menschen, die maar ingestopt menschenvleesch zijn. Daaronder tel ik dezen bruidegom, die de eer heeft, niet alleen tot de worsten te behooren, maar die chef onder de bloedworsten is.

De bruid is zoo blank, als eene kastanje, en zoo beschaafd als een woudezel. Het spreekt van zelve, dat zij alle deugden bezit, want haar vader heeft geld. Het aanminnig paar is vast gelukkig, want zij harmoniëren, en hebben denzelfden smaak, daar zij beide op bitteren jenever en sterken brandewijn gezet zijn.

Papa gaf dan ook eene deftige partij, en wij konden niet voor *drie* uren naar huis rijden. De Makassaren hielden vol tot *negen* uren des morgens. Daarop moet nu nog eene bruiloft volgen, en andere partijen van familien en vrienden.

OVER DE HARDDRAVERIJ IN ENGELAND.

Men heeft, op het vaste land, geen denkbeeld van het eigenlijk doel der harddraverij in *Engeland*, en van de wijze, hoe die geschiedt. De Engelschman koestert de *Harddravers*, dewijl dat paard telkens bijna zoo veel geldt, als op het paard gewed is, en de som, die hetzelve gewonnen heeft. Over deze gewedde som, wordt telkens door de Commissarissen der Harddraverij protocol gehouden, voor ieder paard afzonderlijk, geene weddingschap toch is geldend; die niet geprotocolleerd is. Uit de som nu der afzonderlijke posten, die gewed zijn, blijkt dan de waardij van het paard, dat deze weddingschappen gewonnen heeft. Deze weddingschappen worden niet slechts voor den tegenwoordigen wedloop, maar ook reeds twee of drie jaren vooruit aangegaan, men wedt op veulens, eer zij nog rijdbaar zijn. De weddingschappen, die thans reeds alleen te *New-market* geprotocolleerd zijn, bedragen meer dan 126,000 ponden Sterlings, en daaronder zijn weddingschappen van 6000 ponden. Bij de in het einde van April van het jaar 1829, te *New-market*, gehoudene Harddraverij, waren meer dan 30,000 ponden in het protocol gezet.

Wanneer men nu in een land leeft, waarin men de waarde van een paard tot duizende guldens brengen kan, en om zoo te spreken verzekerd is, deze som ieder oogenblik te kunnen krijgen, zonder dat men zelf een stuiver behoeft te verwedden, dan is het de moeite wel waardig, veel aan de paardenteelt te besteden. Dewijl op het tweede en derde paard ook nog weddingschappen gedaan worden, die dikwijls aanzienlijke sommen bedragen, zoo krijgen zelfs middelbare paarden eene hooge waarde, en slechts hij heeft eigenlijk verloren, wiens paard onder de laatste gebleven, of, gelijk de liefhebbers zeggen, een Impostor (bedrieger) geworden is.

De Franschen houden het voor iets bijzonders, wanneer op een hunner Harddravers 5000 franken verwed worden. Bij ons wordt somtijds mogelijk ook wel iets op een paard verwed, maar noch de eigenaar noch het publiek verneemt, hoe veel het paard gewonnen heeft, dat den eersten prijs behaalde, en hoe veel het dus eigenlijk waard is. Het was misschien te wenschen, dat deze Engelsche boekhouding, bij het Harddraven, onder ons ook ingevoerd werd.

DE TOONEELPRINSES.

In het begin der regering van KAREL II, mogten er nog geene vrouwen op het *Engelsch* tooneel verschijnen. De vrouwenrollen werden door mannen vervuld, waartoe men doorgaans de jongste koos. Eens kwam KAREL vroeger in den schouwburg, dan naar gewoonte. De tooneelspelers, daarop niet voorbereid, zagen zich genoodzaakt, om Z. M. eenigen tijd te laten wachten. De Koning, misnoegd over dat verwijl, ontbood den Directeur in zijne loge. Bedrempeld en verlegen, verscheen deze voor den Monarch, en zeide, eene diepe buiging makende, dat de Prinses Z. M. verzocht, haar den tijd te willen gunnen, om zich te laten scheren. KAREL lachte; zijn toorn was geweken.

Het is een door den nijd uitgevonden, en door de wijsgeeren te ligtelijk aangenomen, grondregel, *dat men de menschen vóór hunnen dood niet moet prijzen*. Ik zeg, integendeel, dat men hen gedurende hun leven moet prijzen, wanneer zij verdienen geprezen te worden. Terwijl de afgunst en de laster zamenspannen, om hunne deugden en begaafdheden te bezwalken, dan moet men hen durven huldigen, De onregtvaardige vitterijen moet men vreezen aan den dag te brengen, maar niet de opregte lofspraken.

De vrouwen hebben een zeker middel, om sprekende schoonheden te worden, namelijk door inwendig, goedaardig, zachtzinnig, medelijdend, gevoelig, weldadig en godvruchtig te wezen. Deze hoedanigheden eener deugdzame ziel, zullen in hare gelaatstrekken, de kenmerken des Hemels drukken, en zij zullen schoon zijn, tot in den gevordersten ouderdom.

In elk land hebben de vrouwen alles te danken aan hare deugd, en aan het belang dat zij in ongelukkigen stellen.

Wilt gij met de menschen in vrede leven, betwist hun dan de hoedanigheden niet, die zij zich vleijen te bezitten, zij zetten dezelve gewoonlijk op den hoogsten prijs, en beschouwen dezelve als zeer belangrijke..... Laat hun gelooven dat zij beminnelijk, aangenaam en zonderling zijn; en indien hunne verbeelding nog verder gaat, laat hen in hunnen waan.

Indien iedereen uw vijand is, wees dan zelfs uw vriend. — Uw ongeluk gaat de krachten van een mensch niet te boven.
